

TẬP IV

Mộng Tỉnh Vô Giải Ngữ
Thương Tang Ân Oán Tình

Hồi 14

Hắt Hơi và Ngáp

1.

Triệu Yên Hiệp biết rõ không có người cứu viện, giờ điều y có thể làm chỉ là tự mình tìm lấy một lối thoát cho bản thân.

Trong một thoáng phân thần, Thái Ất Ngũ Yên La của y đã bị kiếm quang không gì cản nổi của Lãnh Huyết đột phá.

Lãnh Huyết một chiêu đắc lợi, kiếm thế lập tức nhân đà lao thẳng tới.

Đúng lúc này, chàng chợt cảm thấy một luồng lực đạo to lớn truyền vào cổ tay, muốn chấn bay trường kiếm trong tay chàng ra xa.

Võ công của Lãnh Huyết toàn bộ đều ở trên kiếm.

Kiếm còn người còn, kiếm mất mười mất.

Kiếm của chàng bay ra, nhưng còn chưa rời khỏi tay, người của chàng đã lao theo nắm chặt lấy kiếm.

Triệu Yên Hiệp cũng nhảy lên chặn đánh, hai người giao thủ bảy mươi hai chiêu ở trên không trung, kiếm của Lãnh Huyết lại bị chấn bay một lần nữa.

Lãnh Huyết chỉ thấy mình xuất thủ càng nhanh, càng độc, càng mạnh thì lực hồi kích lại càng lớn, càng hung, càng khỏe.

Chàng không biết đây chính là Di Sơn Hoán Nhạc thần công của Triệu Yên Hiệp.

Chàng lại bay theo kiếm lần thứ hai, trường kiếm vẫn không rời tay.

Di Sơn Hoán Nhạc thần công của Triệu Yên Hiệp mượn kiếm khí của Lãnh Huyết để phản kích, hai lần chấn bay trường kiếm, nhưng lần nào cũng chỉ là một thân thể đã hợp nhất làm một với kiếm.

Triệu Yên Hiệp lần thứ ba phát ra Di Sơn Hoán Nhạc thần công, đồng thời cho tay ra phía sau rút một cây thập thất tiết tam lăng cương tiên, quét mạnh về phía Lãnh Huyết!

Lãnh Huyết tung mình nhảy tránh, nhưng đã không kịp nương theo kiếm thế, mắt thấy trường kiếm trong tay sắp bị kiếm thế của chính mình làm tuột khỏi tay, Lãnh Huyết liền “hừ” nhẹ một tiếng, khẽ uốn tay vận lực.

“Cách!”.

Đầu mũi kiếm liền gãy một đoạn chừng bảy thốn.

Kiếm vừa gãy, nội kinh Di Sơn Hoán Nhạc của Triệu Yên Hiệp toàn bộ đều dồn cả lên đoạn kiếm bị gãy ra. Vù một tiếng, cắm thẳng vào vách đá cách đó ba trượng. Nhiều năm sau, có người khai khoáng vô ý phát hiện ra có đầu mũi kiếm găm sâu trong đá, nghĩ mãi mà cũng nghĩ không ra là sức mạnh nào đã làm nên kỳ sự này.

Nhưng đoạn kiếm còn lại đã đâm trúng người Triệu Yên Hiệp.

Đoạn kiếm vốn là một kiếm chiêu của Lãnh Huyết.

Thế nhưng Lãnh Huyết đâm trúng ngực trái đối phương một kiếm, ngực phải của chàng cũng trúng phải một kích của đối phương, lực đạo hoàn toàn giống như chàng đã phát ra.

Tuy chàng đã thương được Triệu Yên Hiệp, nhưng Di Sơn Hoán Nhạc thần công cũng đẩy lại toàn bộ lực đạo trên kiếm trở lại cơ thể chàng.

Trong khoảnh khắc đó, hai người cùng thọ trọng thương.

Triệu Yên Hiệp không dám luyện chiến, tung người bỏ chạy.

Hai người tuy cùng lúc thọ thương, Triệu Yên Hiệp chảy máu, Lãnh Huyết nội thương, Lãnh Huyết lại có kiên nhẫn và có sức chịu đựng kinh người, vậy mà vẫn không phục nguyên được nhanh như Triệu Yên Hiệp.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, hai đạo nhân ảnh đã cùng lúc lao lên, một tả một hữu, vây Triệu Yên Hiệp vào giữa.

Ba người giao thủ trên không trung, nhô lên hụp xuống, nhảy lên rồi lại trầm xuống liên tiếp ba lượt. Cả ba người này coi không trung như là bình địa, giống như ba kẻ tri giao, cùng nhau cất bước di vậy, nhưng Lãnh Huyết lại nhìn rất rõ trong màn khói mờ ảo, ba người đã giao thủ tổng cộng chín mươi ba chiêu, là trận ác đấu hiểm nhất trong ở đây.

Người bên trái là Thần Kiếm Tiêu Lượng.

Người bên phải là Đại Mộng Phương Giác Hiểu.

Nếu không phải có hai người này chặn lại, Triệu Yên Hiệp sớm đã đào thoát rồi.

Sau ba lần nhấp nhô, ba người cùng lúc hạ thân xuống mặt đất. Các lần trước, bọn họ trầm xuống nhanh, bật lên cũng cực nhanh.

Nhưng lần này thì ba người đều quỳ khụy một chân xuống, rồi giữ nguyên tư thế đó, mà không lập tức bung người trở lên.

Sau đó chỉ nghe “ọc ọc...”. hai tiếng, một người ngã nhào xuống đất.

Người này là Phương Giác Hiểu.

Còn lại hai người, khẽ lão đảo một chút rồi lại lao vút lên.

Lãnh Huyết nhìn rất rõ cảnh tượng thảm liệt trước mắt: Tiêu Lượng cầm kiếm chỉ vào cổ họng Triệu Yên Hiệp, nhưng không đâm tới, cơ hồ như muốn nói gì đó. Nhưng đúng vào sát na đó, thập thất tiết tam lăng cương tiên của Triệu Yên Hiệp đã bổ xuống đầu họ Tiêu.

Tiêu Lượng hừ nhẹ một tiếng, xuất kiếm.

Kiếm không đâm tới cổ họng Triệu Yên Hiệp, mà chỉ đâm vào mắt trái của y, bởi vì khi xuất kiếm, họ Tiêu đã khẽ hất nhẹ đầu mũi kiếm lên cao một chút.

Tiêu Lượng thân xuống, máu tươi đã chảy khắp gương mặt kiên nghị.

Triệu Yên Hiệp cũng hạ thân, nhưng không thể lập tức đào tẩu vì đã bị một vết thương ở chân.

Đúng lúc này, y đột nhiên lại vỗ lên mặt mình một chưởng, thì ra có một con muỗi đã đốt cho y một phát vào giữa mặt.

Lúc đầu y vẫn không cảm thấy gì, nhưng cái đau lần này hoàn toàn khác với những lần y bị muỗi cắn trước đó, cả gương mặt rất bỗng giống như bị người ta sát ột vào vậy.

Triệu Yên Hiệp lúc này kinh hãi vô cùng, định miễn cưỡng gượng dậy ứng địch, nào ngờ chỉ thấy toàn thân huyết dịch sôi lên sùng sục như dung nham nóng chảy, y gầm lên: “Muỗi, con muỗi đó...”.

Con muỗi vừa đốt y đương nhiên chính là một trong những con muỗi có độc được y thả ra ở Đại Văn Lý.

Con muỗi đó đã bị y đánh chết, thế nhưng tình hình hiện giờ của họ Triệu, sợ rằng còn thảm hơn cả cái chết nữa.

Lãnh Huyết thở dài, xuất thủ kết thúc tính mạng của kẻ phạm tội đã rơi vào tình trạng điên điên dở dở.

2.

Máu chảy ra từ hai bên khóe miệng và hai lỗ tai của Đại Mộng Phương Giác Hiểu, song y đã hoàn toàn quên mất rằng mình đang trọng thương, chỉ ngây ngây ngẩn ngẩn nhìn gương mặt đầy máu me của Thần Kiếm Tiêu Lượng.

Tiêu Lượng thở hổn hển, gượng cười nói: “Đệ... đệ thắng y rồi... nhưng đệ... đệ không thể giết y được... y...”.

Thanh âm của Phương Giác Hiểu tràn đầy bi thương thống khổ: “Bởi vì phụ thân y, đã từng có một chút ân tình với đệ”.

Tiêu Lượng thở hào hển, gật đầu.

Phương Giác Hiểu rút lên: “Nhưng y đã hạ độc thủ với đệ!”.

Tiêu Lượng chỉ hỏi ngược lại một câu: “Y... y đã đào tẩu được chưa?”.

Phương Giác Hiểu thở dài: “Đào tẩu rồi”.

Đôi mắt đã thất thần của Tiêu Lượng khẽ chớp chớp, cơ hồ như có chút an ủi: “Thế nào... thế nào... cũng không nên... vì đệ mà chết...”.

Phương Giác Hiểu nghiêng chặt răng, lớn giọng nói: “Y đã đào tẩu rồi, đào tẩu tới chân trời góc biển rồi, đệ.. đệ yên tâm đi”.

Ngũ quan của Tiêu Lượng như dúm dó lại một chỗ vì đau đớn: “Đệ thấy... giấc mộng của đệ... sắp tới lúc tỉnh rồi”.

Phương Giác Hiểu đau đớn nói: “Không, đệ vừa mới ngủ, vừa mới ngủ... thương thế của đệ không hề nặng”.

Tiêu Lượng cười khổ: “Sợ rằng là ngủ thật, không... không còn mộng nữa”.

Phương Giác Hiểu chợt nói: “Đệ đã gạt ta,”.

Tiêu Lượng đau đớn quần quai, không nói được nên lời.

Phương Giác Hiểu nói: “Võ công của đệ, rõ ràng là cao hơn ta, nhưng lúc quyết đấu, đệ lại nương tay, giả bộ thua dưới tay ta, thế nên mới thọ thương... vừa rồi hai

chúng ta chặn Triệu Yên Hiệp lại, đệ bị thương còn nặng hơn ta, nhưng vẫn là đệ kịp thời bật dậy cản y lại”.

Tiêu Lượng khẽ chớp chớp mắt, cười gượng gạo, y vừa mở miệng, máu bầm liền theo đó ộc ra, nhưng y vẫn cố gắng gượng nói: “Huynh... huynh cũng gạt đệ mà”.

Phương Giác Hiểu hỏi: “Ta gạt đệ chuyện gì?”.

Tiêu Lượng cười cười: “Huynh cũng hạ thủ lưu tình”.

Đột nhiên, y nắm chặt bàn tay của Phương Giác Hiểu, ngửa mặt hắt hơi một tiếng rõ to, làm máu me bắn đầy mặt, phun ra tung tóe khắp nơi. Máu tươi bắn lên người Phương Giác Hiểu, làm tấm trường bào màu trắng của họ Phương lấm tẩm điểm hồng. Sau cái hắt hơi này, Tiêu Lượng không còn động đậy gì nữa, nhưng bàn tay y, vẫn nắm chặt lấy bàn tay Phương Giác Hiểu, không hề buông lơi.

Lúc này, những hạt mưa lác đác rơi xuống, rồi bắt đầu lớn dần, lớn dần.

Phương Giác Hiểu nhìn sư đệ trên trời, phát ra một tiếng thở dài bi thống, do thanh âm của y quá thấp trầm lại quá bi thương, nên nghe như một tiếng ngáp dài giữa đêm hè vắng lặng, tràn đầy sự mệt mỏi và tịch mịch.

3.

Thần Kiếm Tiêu Lượng đã chết.

Cái chết oan uổng của Tiêu Lượng làm cho dấu chí trong người Lãnh Huyết cháy lên hùng hực, thiêu đốt từng thớ thịt trên cơ thể chàng.

Võ công cả Lãnh Huyết, chính là loại càng phần nộ thì càng phát huy được đến mức cực hạn.

Chàng lao tới tấn công Ngô Thiết Dục.

Lúc này y mới trúng thêm một cước của Truy Mệnh, chân khụy xuống, ngã nhào xuống đất.

Y vội hét lớn; “Đừng giết ta... đừng giết ta... chỉ có mình ta biết bảo tàng ở đâu, chỉ có mình ta biết!”.

Ở chân trời, chợt nghe sấm nổ đánh “ầm” một tiếng.

Truy Mệnh nói: “Chúng ta không giết người, nhưng phải bắt người về quy án...”.

Lời còn chưa dứt, thì chàng đã nghe thấy Ly Ly lạnh lạnh quát lên: “Ta phải giết người...”.

Thân hình yếu điệu của nàng thấp thoáng ẩn hiện, kim kiếm sáng rực lên, đâm thẳng về phía Ngô Thiết Dực. Truy Mệnh vội vàng đưa tay cản lại: “Hãy nghe ta nói, Ly Ly cô nương...”.

Đột nhiên, ánh vàng lóa lên trước mặt chàng, đoản kiếm đã đặt trên cổ.

Biến cố này khiến Truy Mệnh hoàn toàn ngây người.

Cả Lãnh Huyết cũng ngẩn ra.

Cùng lúc đó, lại nghe một tiếng kêu kinh hãi khác vang lên, chàng quay đầu lại nhìn thì thấy Tập Mai Hồng đang bị một ngọn trủy thủ lấp lánh sắc lam từ phía sau đặt ngang chiếc cổ trắng ngần.

Trong sát na ngẩn ngui, Truy Mệnh, Tập Mai Hồng cũng lúc bị chế trụ.

Người xuất thủ không ngờ lại là Ly Ly và Tiểu Khử.

Lúc này đại cục vốn đã định, biến hóa đã thành tro tàn, chỉ còn lại những đốm lửa nhỏ và mấy làn khói mỏng. Bộ hạ của Triệu Yên Hiệp và Ngô Thiết Dực những đã chết thì đã chết, còn lại đều bị bắt cả lại.

Chỉ nghe tiếng ngựa hí lên, bốn con khoái mã phóng vào trong cốc, nhưng chỉ có hai con là có người cưỡi. Người ngồi trên ngựa mỗi người dắt một con ngựa khác từ từ tiến vào.

Hai người trên ngựa, chính là Hô Diên Ngũ Thập và Hô Niên Dã.

Mưa rơi trên thân thể mỗi người.

4.

Ngô Thiết Dực tuyệt cảnh phùng sinh, liền nhảy dựng lên, gầm ghè nói: “Giết, giết hết cho ta...”.

Sắc mặt Ly Ly tràn đầy vẻ khổ sở và lo lắng, nàng nắm chặt song kiếm, lớn giọng nói: “Cha! Đừng tạo nghiệt nữa, con xin người, đừng tạo nghiệt nữa...”.

“Đây là lần cuối cùng con cứu cha đó!”.

Ngô Thiết Dực nghe xong câu này, trên mặt lộ ra thần tình hung hăng như muốn đối địch với cả thế gian, lạnh lùng gầm giọng nói: “Được lắm, được lắm...”.

Cục thế biến đổi quá nhanh, Lãnh Huyết cũng chưa hiểu tại sao nữ tử vừa mới cứu tam sư huynh lại trở mặt thành thù, biến thành họa hại, nhưng chàng đã bước lên một bước, chặn trước mặt Ngô Thiết Dực, đề phòng y gây loạn.

Kỳ thực Ngô Thiết Dực sau khi bị Phương Giác Hiểu đả thương, rồi lại trúng phải hai kích của Truy Mệnh, cũng tự biết mình đã mất đi năng lực gây loạn rồi.

Nếu như lúc này y vẫn còn manh nha y vọng, thì hi vọng đó chỉ nằm trên thanh kiếm của Ly Ly và Tiểu Khứ mà thôi.

Vì vậy y vẫn ở yên chỗ cũ, chỉ dùng ánh mắt khao khát đợi chờ nhìn sang phía Ly Ly.

5.

Truy Mệnh không nói gì nhiều.

Chàng chỉ nói vắn vện ba chữ: “Ta hiểu rồi”.

Chàng đã hoàn toàn minh bạch.

Kiếm của Ly Ly khẽ run run, thanh âm giống như đóa hoa trong cơn gió bắc, cũng run rẩy: “Tôi vốn họ Ngô”.

Ly Ly, tên thật của nàng vốn là Ngô Ly Ly.

Ngô Ly Ly là con gái duy nhất của Ngô Thiết Dực.

Ngô Thiết Dực trung niên góa vợ, chỉ có một người con gái duy nhất, nên vô cùng thương yêu. Khi y bỏ lại công danh địa vị, cũng dẫn cả nữ nhi này đi theo,

Y bảo Ly Ly giả làm cừu nhân có thù bất cộng đái thiên với mình, kỳ thực chỉ là xếp đặt cho tốt qua sông, đề phòng sau này có biến.

Vì vậy ở Nhân Hòa Đường, Ly Ly có thể biết được Ngô Thiết Dực sẽ đến nên cố ý chờ đợi. Sau khi phát hiện Truy Mệnh, lại biết cho dù chúng nhân có hợp lực cũng không địch lại chàng, nên đã lấy mình ra dụ chàng phân tâm, để cho bọn Ngô Thiết Dực và Phong Vũ Lôi Điện chạy trốn, khiến Truy Mệnh uống công một chuyến.

Còn về chuyện ở Hóa Điệp Lâu, thì chính vì Ly Ly thấy Truy Mệnh đang ở đó chờ bắt phụ thân, nên đã giả bộ muốn báo cừu ra tay trước để cảnh báo cho Ngô Thiết Dực.

Không ngờ Truy Mệnh lại có Lãnh Huyết đoạn hậu, nên kịp thời theo Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đến được nơi đây. Hơn nữa lại có thêm một Tập Mai Hồng. Hô

Diên Ngũ Thập và Hô Niên Dã thông tri cho Triệu Yên Hiệp, khiến Truy Mệnh phải hiện thân, nhưng lại không đề phòng Tập Mai Hồng trở về Hóa Điệp Lâu báo cho Lãnh Huyết biết.

Thế nên, Ly Ly và Tiểu Khứ, Hô Diên, Hô Niên cũng vội trở về sơn cốc.

Họ vốn là đồng bọn, vì vậy biết chuyện trong sơn cốc có thông đạo không có gì là kỳ, hơn nữa mắt thấy Lãnh Huyết, Tập Mai Hồng không tìm thấy lối vào, tưởng rằng có thể an toàn rút lui. Huống hồ, họ cũng biết rất rõ rằng không đến mức vạn bất đắc dĩ, muốn một người hùng tâm vạn trượng bỏ đi tâm huyết và kỳ vọng cả đời của y thật không dễ dàng chút nào.

Ly Ly hiển nhiên không ngờ Tập Mai Hồng lại phát hiện được bí đạo dưới đồng củi.

Tiểu Khứ là nô tỳ thân cận của Ly Ly, Hô Diên Ngũ Thập và Hô Niên Dã là lão bộ tướng của Ngô Thiết Dục trước đây.

Đến giờ thì Truy Mệnh đã hiểu ra tất cả, điều duy nhất chàng không hiểu chỉ là: ở trong huyết động, lúc chàng, Phương Giác Hiểu và Tiêu Lượng sắp bị khói hun chết, tại sao Ly Ly lại mở thông đạo cứu chàng ra ngoài.

Chàng nhớ lại lúc tất cả quay trở lại vây bắt địch nhân, Ngô Thiết Dục đã từng thốt lên một chữ: “Người...”. thì ra chữ “người” này chính là để chỉ Ly Ly.

... Ly Ly tại sao lại làm như vậy?

Chàng không hỏi, bởi vì chàng nhìn thấy ánh mắt của Ly Ly.

Ánh mắt nàng đầy ánh lệ.

Lúc này, Lãnh Huyết lạnh lùng lên tiếng: “Cô nương muốn gì?”.

Ly Ly đáp: “Hai điều kiện, hai mạng người”.

Lãnh Huyết nói: “Cứ nói”.

Ly Ly chậm rãi: “Chuyện thứ nhất, để cha và chúng tôi rời khỏi đây, chúng tôi sẽ thả tam gia”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Còn điều kiện thứ hai?”.

Ly Ly nói: “Trong hai canh giờ, huynh và người của huynh không được đuổi theo, sau đó tôi sẽ thả Tập cô nương”.

Lãnh Huyết trầm ngâm giây lát rồi dứt khoát nói: “Không được”.

Ly Ly nắm chặt chuôi đao, nói: “Vậy chúng tôi đành phải giết người thôi”.

Đầu tóc, y phục của nàng đã ướt đầm vì nước mưa.

Lãnh Huyết đột nhiên nói: “Ly Ly cô nương”.

Ly Ly nói: “Có gì xin cứ nói”.

Lãnh Huyết nhìn thẳng vào mắt nàng, sau đó lại đưa mắt nhìn tam sư huynh nói: “Nói thực lòng, ta không nghĩ rằng cô nương có thể nhẫn tâm hạ thủ”.

Ly Ly không kềm chế được cơn thốn thức trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ lãnh mạc vô tình: “Huynh... Huynh không tin thì cứ việc thử xem”.

Lãnh Huyết cười lạnh: “Giết người, cô nương và Ngô đại nhân cũng không thoát khỏi đây, vậy làm làm gì?”.

Ly Ly cố gắng kềm chế không để mình rơi lệ, đột nhiên liếc thấy ánh mắt quan hoài của Truy Mệnh, trong lòng như trùng xuống, cơ hồ như không cầm nổi kiếm. Ngô Thiết Dực thấy vậy liền dẫn tới một bước, quát lớn: “Ly Ly...”.

Đoạn kiếm của Lãnh Huyết lập tức chỉ thẳng vào mặt y.

Động tác của Ngô Thiết Dực cũng đột nhiên dừng lại, những hạt nước mưa lớn như hạt đậu chảy dài trên trán.

Tiếng hét của Ngô Thiết Dực làm kiếm của Ly Ly lại vươn ra.

Lãnh Huyết thở dài: “Đáng tiếc”.

“Đáng tiếc ta không dám cùng cô nương đánh bạc ván này”.

Ly Ly không kềm nén nổi vui mừng: “Vậy là huynh đáp ứng?”.

Truy Mệnh muốn thốt lên: “Tử sư đệ, ngàn vạn lần không thể”.

Nhưng vừa mở miệng, thì chàng lại thấy hai hàng lệ nóng của Ly Ly chảy dài trên má, hòa lẫn với nước mưa, không hiểu sao lại không thốt được nên lời.

Lãnh Huyết nói: “Nhưng phải thả người trước, sau đó ta sẽ để các người đi, trong hai canh giờ tuyệt đối không đuổi theo”.

Ly Ly thoáng trầm ngâm rồi nói: “Được!”.

Lãnh Huyết hỏi ngược lại: “Cô nương không sợ chúng ta nuốt lời sao?”.

Ly Ly cười cười: “Nếu các vị không phải là người thủ tín, vậy thì cứ nuốt lời đi”.

Ngô Thiết Dực hét lớn: “Ly Ly, không thể...”.

Nhưng song kiếm của Ly Ly đã thu lại.

Tiểu Khử nhìn thủ thế của Ly Ly, cũng từ từ thu trữ thủ lại.

Lãnh Huyết hạ lệnh: “Được! Hôm nay tha cho các người một mạng! Có điều, vụ án này chưa kết thúc, dù là chân trời góc biển ta cũng phải bắt Ngô Thiết Dực về quy án! Bằng không, ta sẽ thay y thụ hình!”.

Câu nói này, của chàng, là để nói với các thủ hạ đi theo.

Truy Mệnh cũng nói: “Trong vòng mười ngày, nếu Thôi Lược Thương không thể bắt Ngô Thiết Dực về quy án, sẽ tự tuyệt đèn tội”.

Sau đó chàng quay sang Ly Ly thở dài: “Các người đi đi!”.

Bọn Ly Ly cũng bị lời nói này làm cho chấn động, nhất thời không kịp phản ứng gì. Chỉ có mình Ngô Thiết Dực là vội vàng nhảy lên ngựa, hét lớn: “Chúng ta đi!”.

Tiểu Khứ chạy tới kéo tay Ly Ly, nàng chỉ kịp liếc nhìn Truy Mệnh một cái, ánh mắt mê lương ấy làm lòng chàng như quặn lại. Hai bóng người nhỏ nhắn, cùng nhảy lên một con ngựa. Trong mưa, bốn ngựa năm người phóng vút ra khỏi sơn cốc.

Chỉ nghe một tiếng thở dài cất lên: “Thế sự nhất trường đại mộng, nhân sinh kỷ độ thu sầu”.

Phương Giác Hiểu bế thi thể Thần Kiếm Tiêu Lược lên, chậm chậm bước ra khỏi sơn cốc.

Truy Mệnh ngây người đứng trong mưa, phảng phất như trước mắt vẫn còn thấp thoáng một bóng hình yếu điệu. Ánh mắt mê lương và dung nhan ấy, phảng phất như chàng đang nghe nàng u uất nói: “Giang hồ phong hiểm, ta gia hãy bảo trọng”., rồi bàn tay nhỏ nhắn ấy đưa cho chàng một chiếc ô.

Sau đó đúng là có một chiếc ô xòe ra che mưa cho chàng, Truy Mệnh quay đầu nhìn lại, thấy là Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng, ánh mắt tràn đầy sự ấm áp và thông cảm.

Ba người đứng chung dưới một chiếc ô. Truy Mệnh bật cười như tự châm biếm mình rồi nói: “Con đường phía trước còn nhiều mưa gió lắm”.

Mưa khẽ gõ nhẹ lên mặt ô, âm thanh thật sâu thẳm.

- o **HẾT** o -